

I LOVE YOU!

(Trần Nghi Âu Cơ)

There are two words for “Love” in Vietnamese:

“Yêu” and “Thương”.

To me, *Yêu* is like the honeymoon stage of love. The “I love you, sweetums” part of the relationship when the other person’s still new and beautiful and perfect. It’s selfish and a bit naive. It’s usually very short-lived. ”

Thương is the “your personality can be super pimply sometimes but I love you anyway” stage. It holds a certain degree of sacrifice and tolerance. It’s when you’ve seen the flaws of the other person—be it a lover, a family member, a friend—and still want to be with them.

When I was little, I’d come home from school and say to my mother, “*Con thương mẹ lắm lắm!* I love you the most in all the world! I love you as big as the sky and I love daddy as small as the head of a nail.” (I wasn’t a huge fan of my dad as a kid. He had sweaty palms and when he kissed me, it felt like someone was brushing my face with a toothbrush.)

But my mother—the writer, the wielder of words—would scoff and reply, “Don’t tell me you love me, show me.”

This is apparently a very normal thing in any Vietnam-ese—nay, Asian—family. In America, we put too much weight on “I love you.” The first time I realized this was on *Gilmore Girls* when Dean told Rory he loved her and she freaked out. I didn’t understand why it was such a big deal. They’re just words that meant nothing if he didn’t have what it takes to back it up.

In Viet Nam, however, people rarely talked things out. They just did whatever they thought was necessary to fix things or demonstrate how they felt. Our parents never told they loved us but boy, did they show it. *Lòng mẹ bao la như Biển Thái Bình*, right? Even when your mother yelled at you and made you cry, you never doubted her love.

Growing up in America, I sometimes have difficulties abiding to the different sides of my cultural upbringing. On one hand, I just wanna sit down and have a long talk about my emotions; on the other hand, I wanna swallow the words and just act on them, do whatever needed to be done. Most of the time, the talking side wins because talking is more often easier than doing. (I am aware of the irony of my writing this post.) But every once in a while, I just wanna sit back and let my *tin* *thương* completely drown everyone I love the way my mother’s love almost drowned me.

She knows it! I don’t need to say it. I shouldn’t need to say it to anyone. Isn’t it enough that I feel it? I feel it! For her. For you. For Liam. Shouldn’t need to spout the words; I feel it less with words.

I realize, though, that it doesn’t have to be either/or. You can tell them as well as show them. *Con thương mẹ lắm*, and here’s how.

[]

CON THƯƠNG MẸ !

(TTBG chuyển Việt ngữ)

Trong tiếng Việt có hai từ ngữ diễn tả tình cảm thắm thiết: "Yêu" và "Thương".

Với tôi, Yêu ám chỉ như thời kỳ bắt đầu của tình yêu. Câu nói "Anh yêu em" biểu tỏ sự liên hệ khi đối tượng vẫn còn mới mẻ, đẹp đẽ và hoàn hảo. Đó là ích kỷ và một chút ngây thơ. Nó thường là ngắn ngủi."

Thương là cái giai đoạn mà "tánh tình bạn đôi khi có thể rất kỳ cục nhưng dù thế nào thì tôi cũng thương".

Khi còn nhỏ, mỗi buổi đi học về tôi hay nói với mẹ tôi, "Con thương mẹ lắm lắm, thương mẹ hơn hết trên cõi đời này! Con thương mẹ lớn như ông Trời và thương bố chỉ nhỏ bằng cái mũi đình." (Thuở bé, tôi không phải là một đứa hâm mộ cha tôi lắm. Bàn tay ông hay đổ mồ hôi và khi ông hôn tôi, tôi cảm tưởng như có người đang chà vào mặt tôi bằng cái bàn chải đánh răng).

Nhưng còn mẹ tôi --một nhà văn, con người của chữ nghĩa-- sẽ cười khẩy và đáp: "Đừng nói thương mẹ mà hãy nên chứng tỏ điều đó."

Hiển nhiên đây là điều rất bình thường trong các gia đình VN --không, Á Châu. Còn ở Mỹ, người ta đặt quá nặng trên chữ "I love you". Lần đầu tôi nhận thức ra điều này là từ (cái film) Gilmore Girls khi nhân vật Dean nói với nhân vật Rory rằng anh ta yêu nàng và nàng đâm hoảng. Tôi không hiểu tại sao vấn đề lại quan trọng đến thế. Chúng chỉ là những từ ngữ vô nghĩa nếu như anh nhân vật kia không chứng minh lòng mình.

Tuy nhiên ở VN, người ta hiếm khi nói những điều giải quyết mà chỉ làm bất cứ cái gì họ nghĩ rằng cần thiết để giải quyết hay phô bày ý nghĩ họ. Cha mẹ tôi không bao giờ nói lời thương con, mà chỉ bày tỏ bằng cử chỉ. Lòng mẹ bao la như Biển Thái Bình, phải không? Ngay cả khi mẹ tôi lớn tiếng với tôi làm cho tôi phải khóc thì tôi cũng không thể nào nghi ngờ tình thương của bà.

Lớn lên trong nước Mỹ, thỉnh thoảng tôi cũng gặp phải những khó khăn trên nhiều phía khác nhau của cái nền văn hóa tôi được nuôi dưỡng. Một mặt, tôi chỉ muốn ngồi xuống nói thật nhiều về cảm xúc của tôi; mặt khác lại cũng muốn nuốt hết lời mình mà hành động bất cứ cần thiết nào cho xong. Phần lớn là phía nói ra đã thắng bởi vì nói thì dễ hơn làm rất nhiều. (Tôi cũng biết sự mỉa mai trên những giòng tôi viết ở đây).

Mẹ tôi hiểu điều đó. Tôi không cần nói gì cả. Tôi cũng không cần nói điều đó với bất cứ ai khác. Tôi chỉ cảm nhận là đủ. Và tôi cảm nhận điều đó. Cho mẹ tôi. Cho bạn. Cho Liam. Chẳng cần phải tuôn ra lời nói; tôi chỉ cảm mà không muốn nói nhiều.

Dù vậy tôi nhận ra rằng không cứ là thế này hay thế khác. Bạn có thể nói, hoặc tỏ bày bằng hành động: "Con thương mẹ lắm", và thế đấy!

□